

trouwredes.nl

Lieve familie en vrienden,

Wat fijn dat jullie hier zijn, samen met ons, op dit trouwfeest.

Ik ben Lotte - vandaag de bruid, al voelt het ergens nog steeds alsof ik gewoon dat meisje ben dat in het park te laat kwam... omdat ik per se dezelfde hond moest aaien als die leuke jongen. En ja, hij was óók te laat. Zelfde hond, zelfde smoes - en vier jaar later dezelfde achternaam in het vooruitzicht. Milan, dit is ons soort logica.

Onze eerste date? Geen chic gedoe. Pannenkoekenhuis. Ik dacht: als hij mij leuk vindt met stroop op mijn mouw, dan is dit serieus. Hij bestelde pannenkoeken alsof hij een Excel-sheet voor zich had: logisch, afgewogen, efficiënt. Ik viel voor die kalme blik en die droge humor. Jij viel, denk ik, voor mijn energie. Of voor het feit dat ik de laatste hap met je deelde - liefde is: je laatste hap delen, zelfs als het spek is.

Valencia kwam daarna. Zon op onze neuzen, verdwalen in kleine straatjes, en jij die met dat analytische hoofd de route uittekende, terwijl ik enthousiast de verkeerde kant op wees. Daar leerden we onze balans: jij richting, ik tempo. Samen kwamen we overal uit.

We gingen samenwonen in Eindhoven. Dozen, schroefjes, IKEA-gevechten die we wonnen met... bordspellen en pubquizen als relatietherapie. En op zondagen onze hardlooprondjes, altijd gevolgd door croissants - want evenwicht is belangrijk. En ja, soms saboteerde ik jouw tempo door net iets harder te praten dan te rennen. Jij lachte dan die schuine Milan-lach en zei: "Efficiënt herstel is óók trainen." Dat is jouw superkracht: nuchterheid met humor.

En dan die avond op ons dakterras. Zonsondergang, de stad zacht, jij die drie keer je broekzak checkte en ik die dacht: hij gaat óf z'n sleutels verliezen, óf iets

groots vragen. Het werd het mooiste “ja” van mijn leven. Daar stond jij, rustig en zeker, en ik – spontaan en veel te luid – maakte van het dakterras een mini-stadion. Het paste precies bij ons.

Milan, jij bent mijn liefde en mijn rustpunt. Jij luistert, je denkt na, je maakt me elke dag aan het lachen met één droge opmerking.

Ik breng het vuur, jij de vonk – of is het andersom? In ieder geval brandt het, op de goede manier.

We zijn elkaars teamgenoten: bij pubquizen, bij het schuiven van pionnen en in alles wat nog komt.

Lieve mensen, dankjewel dat jullie ons hebben gesteund, gelachen hebben om onze hond-anekdote, en dat jullie vandaag met ons meevieren. Jullie zijn onze basis – familie, vrienden, de mensen die we om ons heen willen als we winnen, verliezen, en croissants delen.

Op ons, Milan. Op vier jaar die voelen als de beste warming-up ooit.

Op nog duizend zondagen, op nog meer pannenkoeken, op dwalen en thuiskomen, op onze liefde die zich nooit laat haasten, maar altijd precies op tijd is.

Lieve allemaal, heffen jullie glazen met mij?

Op Milan en mij – op liefde, humor en heel veel croissantkruimels. Proost!

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl. Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl